

[Arentoft]

lukket og slukket, da jeg kom kl. 10 minutter i 15, hvor mødet skulle starte kl. 15. Sådan er forholdene derovre; det er rystende.

Med hensyn til det dagsordensforslag, der er fremsat, vil jeg sige, at fremskridtspartiet med sædvanlig er konsekvent: vi stemmer imod. Hvis flertallet pålægger regeringen at stemme for de to resolutioner, stemmer regeringen for. Det kan den formentlig leve med, fordi det, som jeg har sagt, er uendelig lige-gyldigt. Det er næsten lige så latterligt som dagsordenssjøvet i dette ting.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg minder om, at man ikke refererer fra møder i det udenrigspolitiske nævn.

(Kort bemærkning):

Kjeld Olesen (S):

Hr. Ole Bernt Henriksen har i virkeligheden stillet mig 2 spørgsmål. Det ene er, om regeringen efter min opfattelse har forholdt sig anderledes til FN-delegationen, end den tidligere regering har forholdt sig til den, og det andet er, om afstemningerne virkelig var af en sådan vigtighed, at udenrigsministeren i den tidligere regering ville have følt sig tvunget til forud at rådføre sig med nævnet om dem.

Det vil jeg gerne svare meget konkret på. Den tidligere regering fulgte meget nøje indstillingen fra delegationen ved FN-missionen. Hvis der overhovedet havde været tale om, at man anså en afstemning for at være af så stor vigtighed, at det berettigede til indkaldelse af det udenrigspolitiske nævn, ville nævnet naturligvis være blevet indkaldt. I hvert enkelt tilfælde havde jeg som udenrigsminister, når det drejede sig om afstemningerne i FN, en meget sikker formening om, for ikke at sige vished for, at jeg i dette folketing var dækket ind af et flertal.

Det, vi kommer til at diskutere under næste punkt på dagsordenen, er, at regeringen forlods vidste, at der var et flertal imod regeringens indstilling. Det betyder, at spørgsmålet er vigtigt. Alligevel indkaldte man først nævnet, da afstemningerne var i gang. Det er forskellen.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det radikale venstre opfatter vores FN-politik som et vigtigt led i dansk sikkerheds- og

udenrigspolitik. Vi lægger stor vægt på dansk deltagelse i FN's arbejde og på en styrkelse af FN's muligheder for at påvirke udviklingen.

Regeringen har argumenteret for at afstå på de to resolutioner, der her er til diskussion, med en henvisning til forholdet til vore allierede inden for NATO og til dobbeltbeslutningen. Jeg vil gerne sige, at principielt kan vi i det radikale venstre ikke acceptere, at vore afstemninger i FN automatisk er underordnet hensynet til NATO-politikken og dobbeltbeslutningen. Især da vi er og altid har været modstandere af dobbeltbeslutningen, kan vi selvfølgelig ikke godkende en argumentation om, at vi med henvisning til dobbeltbeslutningen ikke skulle forholde os til de resolutioner, der forelå, skal vi sige ud fra disse resolutioners eget indhold.

Jeg erkender, at hvis man havde fulgt det råd, som blev givet regeringen i nævnet vedrørende de to resolutioner, så ville Danmark ved de to afstemninger have skilt sig mere ud fra vore NATO-partnere, end resultatet blev. Jeg vil dog gerne gøre en tilføjelse om noget, som flere andre har været inde på: at der ikke for de to resolutioners vedkommende var tale om noget, der med en gnist af ret kan betegnes som østlige eller sovjetiske propagandaforslag. Sovjetunionen stemte og Østblokken stemte, som det er kendt, direkte imod det rumænske forslag.

Om det svenske forslag er der at sige, at det har ligget i FN i længere tid. Det er oprindelig fremsat af en borgerlig svensk udenrigsminister. Der er ikke tale om, at man med nogen ret kan sige, at dette svensk-mexicanske forslag er et østligt propagandaforslag. Det gælder for begge forslag, at de ikke har kunnet vinde tilslutning blandt NATO-landene, men der er ikke tale om østlige propagandaforslag.

Det, der er tale om med disse resolutioner, er en stærk tilkendegivelse af fastfrysningssynspunktet, som hr. Gert Petersen har været inde på. Jeg mener, det er afgørende vigtigt, at små nationer, som står uden for rustningskapløbet, gør, hvad de kan gennem vedtagelser, også i FN, for at påvirke stormagterne til at indlede en fastfrysning, et stop for våben og deres fremføringsmidler og prøvesprængninger osv., et stop, der kan bane vejen, et stop, som kan blive et første skridt henimod globale forhandlinger om nedrustning.